

PROJECTE TOTHOM

Maiol de Gràcia Clotet

més
LLIBRES

EL MORT

De sobte foscor. Les màquines udolen totes a la vegada i l'enrenou al meu voltant desemboca en una espiral de col·lisions metàl·liques, d'anar i venir de portes bates, de crits que reclamen un desfibril·lador d'una puta vegada.

Sis detonacions deixen pas a una quietud que s'allarga fins que citen el meu nom i una hora exacta. Després, la conversa es reprèn i discuteixen les guàrdies de la setmana, els canvis d'horaris, temes menors que escolto en tensió fins que un ressort interior m'esclata en format d'histèria i reclamo ajuda a crits, desesperadament, com si existís alguna possibilitat de fer alguna cosa.

Però els doctors segueixen xerrant com si res mentre les seves veus s'allunyen dins d'una remor de frases entretallades que s'escolen rere una porta que es tanca i s'obre, que es tanca i es torna a obrir, que s'obre cada vegada menys, fins que m'abandona enmig d'un enrenou de màquines en punt mort.

És aleshores que dono per fet que m'he mort i que en soc conscient, que la resta de sentits no dona senyals de vida però que el cervell segueix carburant com si no hagués passat res excepcional. L'ensurt resultant em porta al desmai i no em recupero fins passada una estona, probablement gràcies al grinyol d'unes rodes, una conversa sobre futbol i el clic d'una porta seguit d'un silenci sense referències externes on les nocions del temps i l'espai es

dilueixen dins d'una buidor que s'expandeix fins als límits de la racionalitat.

El terror torna a fer acte de presència, però aquest cop no perdo els estreps i em mantinc serè i expectant. Poc després sento un nou clic de porta i més soroll de rodes, un altre clic i més silenci absolut, ara una mica més breu, ja que ben aviat retornen les rutines de portes i converses, els clics repetits unes quantes vegades en poc temps, suposo que per una qüestió d'organització interna de l'hospital, d'anar apropant els cadàvers a la zona de recollida.

M'ho confirma la veu de l'Àngels, la meva assistent personal, que li pregunta a algú si li farà el favor d'encaibir-la dins de l'ambulància, que quines ganes de pagar un taxi si ella s'arrauleix en un racó i no molesta gens. L'altre respon que només faltaria. Ella ho agraeix, i soroll de portes i motor, el locutor de Kiss FM anunciant Spandau Ballet, Shakira i Eros Ramazzoti, les corresponents cançons, uns quants anuncis, l'apagada del motor, més rondinar de rodes i l'Àngels preguntant si tot s'acabarà avui mateix a una veu que respon que la cosa s'allargarà però no gaire, que els morts només els traslladen al tanatori quan queda buit un espai del dipòsit refrigerat del soterrani, que per tant ja han assignat la sala de vetlla i la resta està per caure. Menys de dotze hores segur.

Això em fa pensar que en unes hores em pujaran a la sala de vetlla, que allà tindrè l'oportunitat d'escoltar l'espectacle familiar de la mort, els últims plors dels éssers estimats i les mocades estentòries dels comediantes. No gaire més tard retornaran els grinyols de rodes i els

motors de cotxe, i una vegada al cementiri, les passes sobre la grava, les paletades de ciment, el silenci aclaparador de l'eternitat.

Però també és cert que he traspassat no fa gaire i segueixo pensant amb absoluta normalitat. Suposo que el fet en si és més habitual del que imaginem en vida. No dec ser un cas excepcional i un cop difunts tots ens hi devem confrontar en un moment o altre. D'aquí, la perplexitat actual i els dubtes sobre l'esdevenidor. M'he plantejat tots els finals possibles i no en veig cap que s'aguanti dret ni cinc minuts. Ara com ara només puc corroborar el que és mentalment discernible, així que decideixo fixar l'atenció en assumptes més terrenals, aspectes com ara el meu propi sepeli, un tema que cada minut que passa em sembla més transcendental.

Perquè em posa els pèls de punta no saber quin tipus d'enterrament m'espera. Soc incapaç de predir si els meus hereus es decantaran per la sepultura tradicional o pels cent grams de cendra en una urna blanca. Fill del meu temps, els vaig educar sota la creença d'un ésser humà epicentre de totes les coses, dins d'un univers sense déus ni més enllà. Vaig tractar de foragitar la ideologia imposada a la generació dels nostres pares, tota aquella repressió del nacionalcatolicisme i les seves estructures d'estat fonamentades en la por. Un cop recuperada la llibertat, vaig rebutjar qualsevol contacte amb tot allò que fes pudor de capellà, de manera que els meus fills no van saber mai gaire cosa de la cultura cristiana. Vaig eliminar-la de la meua visió integral de l'educació i la vaig camuflar sota un miler de temes més cabdals que

no pas la nostra pròpia defunció. La pedanteria progressista em va portar a menysprear el meu destí corpori, em va confrontar amb la tradició mil·lenària de la parcel·la sepulcral, que vaig atacar per anacrònica i inconclusa, mentre que les cendres ens retornaven al no-res del que proveníem i ens allunyaven d'un més enllà preconcebut. Amb aquesta simplificació terrenal, vaig fixar els fonaments d'un decàleg familiar que pot suposar la meva incineració corpòria. El meu error se'm fa ara evident, i començo a preguntar-me si no ha arribat l'hora de pregar a tots els déus per una transició més compassada cap al més enllà. Segueixo pensant en plenitud de condicions i això em sembla raó suficient per seguir de cos present. No vull que em fotin al forn i m'entaforin en un prestatge. Prefereixo seguir tal com estic ni que sigui per saber de què dimonis va tot plegat.

EL XÈRIF

Sutter Creek, Califòrnia, diumenge 8 de gener del 2012

08.45 am

El xèrif Powell va rebre la trucada a tres quarts de vuit del matí. La senyora Dunklee semblava incapaç de comunicar-se amb normalitat. Va entendre alguna cosa semblant a jardí dels Mullhollin, gosseta, braç i dents; tot entre sanglots d'àvia espantada. També coses com: des d'aquí el menjador, Déu meu i monstruós. Era difícil de dir, però.

Va tractar de calmar-la. Li va pregar que s'assegués al sofà i es prengués un got d'aigua. En deu minuts el tenia allà. Va aconseguir una cosa semblant a un assentiment, va penjar i va avisar la patrulla de carretera. En cas d'arribar abans que ell, s'havien d'esperar dins del cotxe. Res de prendre decisions sense el seu consentiment. Només en cas de moviments estranys, dins o al voltant de la casa, tenien permís per actuar. Va posar-se la jaqueta i el barret, va agafar les claus i el cafè, va sortir de l'oficina, va pujar al cotxe patrulla i va engegar les sirenes.

Quan va arribar a la zona dels fets, tot havia sortit de l'inrevés. Els agents havien vist un gos rosegant un braç damunt l'herba del jardí i havien fet cas omís de les seves ordres. Després de desenfundar les pistoles s'hi havien apropiat sigil·losament, xiulant coses estúpides fins que el gos havia fugit corrents cap a l'interior de la casa. L'havien seguit i s'havien topat de morros amb trossos

de cossos esquarterats. A la porta d'entrada, incrustat al pom de la porta, hi penjava un crani de cabells llargs dins d'un tors estranyament allargassat per una camisa de dormir ensangonada. La cara quedava fora del seu angle de visió i van passar pel costat sense mirar-se-la gaire. Van recórrer un passadís estret folrat de fusta fosca d'imitació on s'acumulaven trossos de carn de diverses mides, en general no gaire més grosses que un puny. Al tinent Mullrow li van venir arcades i va tornar enrere. La tinent Smith va esquivar els trossos i va arribar al menjador, el va recórrer a tota velocitat i va sortir pel pati interior. No s'havia topat amb cap ànima, ni tan sols amb la del gos. Tenia la sensació d'estar visitant un escorxador després de l'explosió d'una bomba. Només recordava una habitació amb un jacuzzi ple d'aigua vermella. De la resta, no n'estava gaire segura.

El xèrif va deixar-los marxar cap a comissaria. La zona havia estat acordonada i s'encarregaria personalment de la investigació. Va trucar a la central i va demanar la presència dels especialistes. Després va anar al menjador i va parlar amb la senyora Dunklee. L'havien deixada en mans de dues veïnes que abans de la seva arribada havien aparegut qui sap d'on. La va trobar més tranquil·la. Va agafar una cadira, se li va asseure al davant i li va fer unes preguntes.

Només havia vist un gos rosegant un braç. Era a la cuina i la imatge l'havia deixat garratibada. Havia fet un esforç immens per arribar fins al telèfon. No recordava cap soroll estrany provinent de la casa dels Mullhollin, ni la nit passada ni anteriorment. Va assegurar que eren

una parella amable, gent educada, sempre somrients i elegants, de lloguer en aquella casa de feia temps. Provenien de Jackson, el poble del costat, on feien de mestres al mateix institut on havien estudiat de joves. Tot això li semblava recordar-ho d'alguna conversa de veïns. Eren gent normal que sovint tenien convidats els caps de setmana.

Quan va tractar d'esclarir quina mena de visites rebien, el xèrif va entendre que la senyora Dunklee no era de les que es passa el dia tafanejant. No l'hi va saber dir. Es veia amb cor d'afirmar allò de les visites per la quantitat de cotxes que s'acumulaven a les voreres durant els caps de setmana. Cotxes de tot tipus, va afegir. Però no sabia concretar de quins.

Les amigues van ser de més ajuda. Inicialment van corroborar la sensació de normalitat. Amb tot, elles sí que s'havien fixat en la gent que els visitava. Sempre eren parelles madures. Sempre més d'una, això també. Quan se n'anaven a dormir, les visites encara no havien marxat. Quan es llevaven, els cotxes havien desaparegut. Els Mullhollin havien entrat a la quarantena i no tenien fills.

El xèrif els va agrair l'ajuda, va sortir al jardí i va comprovar que a les voreres hi havia més cotxes aparcats dels que tocava a aquella hora del dia. Des de la seva posició podia veure el cap incrustat al pom de la porta d'entrada. El vent feia voleiar el camisó i tot plegat desprenia l'aroma trista d'un decorat casolà de Halloween.

Hi va fixar la mirada mentre decidia el proper pas. Podia portar a terme una primera inspecció del lloc dels fets. Estava avesat a la violència i no seria la primera vegada

que s'enfrontava amb l'escena d'un crim, però això de les matances només ho havia vist en pel·lícules de sobretaula, i ara li feia certa angúnia encarar-s'hi personalment. Va decidir esperar els reforços i deixar-se dirigir. Mentrestant aniria recopilant informació via mòbil i ordinador.

Va entrar al cotxe i va engegar l'iPad. Mentre no s'obria, va trucar a comissaria i va encarregar una primera recerca sobre els Mullhollin. Vides personals i professionals, multes i altres registres legals. Va deixar el mòbil i va agafar l'iPad. Va escriure el nom complet del senyor Mullhollin a Google i un segon més tard ja tenia tres mil set-cents seixanta-tres entrades relacionades.

Tots els enllaços portaven a Facebook. Hi va entrar i es va fixar en l'avatar. S'hi podia veure el senyor Mullhollin agafant la seva dona per la cintura. Els dos de bon veure, molta gimnàstica i somriures d'anunci de televisió. Blancs i rossos, ell amb bigoti i ella amb els cabells recollits en una cua alta. Vestien un polo blau marí ajustat i un vestit verd lleuger. Els dos marcaven una musculatura perfilada, en cap cas exagerada. Tenien més de cinc mil seguidors i en va llegir les últimes entrades. Li va semblar que totes parlaven d'alguna cosa que s'entreveia sense arribar a anomenar-se, un tema que només les persones relacionades podien entendre perfectament. En tots els textos s'hi respirava un erotisme juganer, bromes picants que no concretaven res. Va clicar els primers seguidors de la llista i va comprovar que la majoria eren de la zona, d'unes cent milles al voltant, dels pobles cap al sud-est de Sacramento, indrets com ara Jackson, d'on ell era originari, o Sutter Creek, el poble del costat on exercia de

xèrif des de feia quinze anys. Algunes cares li sonaven. Als indrets petits tothom coneix algú que coneix a tothom i te'ls presenta algun dia, gent que després et trobes en sortir del súper, passejant pels centres comercials, en reunions de pares o trobades socials. Va deixar de mirar les cares i es va centrar en els noms. No va trigar a topiar amb una antiga noia de l'institut, amb el mecànic del poble, amb la noia de l'estafeta de correus... Va sobtar-li llegir seguits els noms d'Alfons i de Marc, els dos estrangers que havia conegut durant l'últim any a l'institut. Amb el Marc encara mantenia un contacte esporàdic via xarxes socials. Durant l'últim curs escolar havien coincidit a l'institut de Jackson, i quan va començar la temporada d'hivern el va tenir de company a l'equip de bàsquet, tot i que tot d'una va haver de tornar a casa per problemes familiars, ara no recordava quins. Havia estat ell qui li havia presentat l'Alfons. Eren del mateix país i parlaven una llengua incomprendible i alhora d'alguna manera familiar, sobretot pel que feia a la tonalitat. No era castellà, era un dialecte o similar. Tampoc no en recordava el nom. S'havien fet molt amics i sempre anaven junts. El Marc era de tracte afable i fins a cert punt distant, de veure-les a venir sense acabar-hi de topiar, una mica com ell mateix. De seguida li va caure bé. A l'Alfons no el va arribar a conèixer tant, i el record que en conservava estava directament relacionat amb el bàsquet.

Perquè l'Alfons era el millor jugador que havia tingut ocasió de veure en directe. D'alguna manera, això acaba modulant la imatge que et fas d'una persona, tot i que també li semblava recordar que el va seguir veient com

algú normal, potser una mica més distant que el Marc, menys necessitat de contacte humà, però tot i així de bona pasta.

Més endavant caldria investigar per què els Mullhollin els havien afegit a la seva llista de Facebook. Ara, però, tocava delimitar la recerca a algú més proper, algun perfil de Facebook dels Mullhollin amb qui pogués contactar immediatament. Va seguir amb la recerca i el va trobar de seguida. El Donald Toole havia estat company d'escola i actualment feia d'advocat a Sacramento. Les dones eren amigues des de petites i quan encara vivien per aquí tot sovint quedaven els quatre per sopar. Va buscar el telèfon i el va trucar. Després de dos intents, el Donald va contestar.

El xèrif va anar directe al gra i el Donald no va dubtar ni un segon. Els Mullhollin eren coneguts a les xarxes socials gràcies a les seves festes lliberals. Ell mateix hi havia participat un parell de vegades, res que no pogués explicar detalladament.

Li va demanar de quedar al cap d'una hora i va acceptar. Tot seguit va trucar a comissaria i va ordenar al seu segon que es presentés a casa els Mullhollin. S'havia d'encarregar d'ajudar als policies provinents de Sacramento. Si preguntaven per ell els havia d'indicar que estava seguint una pista i tornaria en un parell d'hores. Va penjar, va avisar a la patrulla que vigilava la casa, va posar les sirenes, va fer mitja volta i va sortir a tota velocitat.

Quan va arribar al restaurant McConnellly, el Donald l'esperava assegut a la terrassa exterior. S'estava menjant

unes costelles amb salsa barbacoa, i quan el va veure venir, va somriure i es va aixecar.

Van abraçar-se i van seure l'un davant de l'altre. El xèrif va disculpar-se per endavant: tenia moltes coses a fer i si no li sabia greu aniria per feina. El Donald va assentir i li va preguntar per les festes d'intercanvi de parelles. Va respondre que a ells els semblava la cosa més normal del món, tot i que tampoc era qüestió d'anar-ho pregonant entre la gent ultraconservadora de la zona. Ell i la seva dona s'estimaven molt i això no treia que els excités traslladar les seves fantasies més enllà del llit de casa. Es tenien molta confiança i abans de fer el pas ho havien parlat en profunditat. Després tot havia vingut rodat. Les xarxes socials havien servit per delimitar els contactes dins d'un cercle de gent on el tema es tractava amb absoluta naturalitat. Si la cosa rutllava, els contactes es repetien. En alguns casos fins i tot es convertien en habituals.

A continuació li va preguntar pels Mullhollin i el Donald va voler saber si s'havia de preocupar per alguna cosa. Li va respondre que només estava recopilant informació. La matança s'havia comès a la casa propietat de la parella i donava per fet que estaven entre els morts, tot i que encara no ho podia confirmar.

Consternat, el Donald li va explicar que les dues trobades a casa dels Mullhollin s'havien produït feia uns sis o set anys, quan l'aventura no feia sinó començar i tot els semblava una perversió atractiva. La primera experiència l'havien tinguda uns quants mesos abans, durant un cap de setmana a Sant Diego, a la casa d'estiu d'uns amics

amb molta pasta. Havien estat jugant amb el tema durant més de mig any, però mai havien passat de les insinuacions. Aquella nit, després de sopar i d'unes quantes copes, van acabar al llit. Ja no recordava com havia anat la cosa, i això que durant molt de temps n'havia retingut cada detall.

La qüestió és que s'ho havien passat bé i van decidir repetir. Aquests mateixos amics els van portar a alguns locals de Sant Diego, i just quan les xarxes socials començaven a fer furor, els van convidar a un parell d'orgies menys impersonals, tres o quatre parelles fent una mica el mateix que havien fet la primera vegada. Allò els va semblar molt més adequat als seus gustos, de manera que van engregar el seu propi cercle de contactes. Tiraven sobretot de Facebook. Van conèixer gent de la zona, entre ells els Mullhollin, una de les parelles que apareixia més sovint en els enllaços de les amistats comunes. Es van acabar trobant i no els van trobar gaire diferents a la resta. Semblaven gent agradable que havia aprofitat la seva posició benestant per portar a la pràctica trobades sexuals en una casa habilitada exclusivament per a aquesta funció. Aquest havia estat l'únic aspecte que els havia xocat. La planta baixa, buida de mobles funcionals, estava folrada de dalt a baix amb moqueta vermella. Els dos lavabos, enormes, tenien jacuzzi. Hi havia tauletes i sofàs aquí i allà, un parell d'armaris per penjar la roba, una sala de sado amb corretges i altres instruments, i res més. Van suposar que el dia a dia el devien fer al segon pis. Van passar-s'ho força bé però no van repetir per una qüestió de quantitat. En les dues trobades, el

nombre de participants sobrepassava la vintena i ells tenien comprovat que gaudien molt més quan el grup no passava de les tres parelles, així que van declinar convits posteriors.

Pel que fa a la resta, tot ben normal. En aquestes festes cadascú va una mica a la seva, i les situacions –els intercanvis de parella, els trios, el voyeurisme, la dominació, etcètera– van sorgint de manera gradual. Amb els Mullhollin s’ho havien fet però no recordava res digne de mencionar. Eren força atractius i sexualment intensos. I estava convençut que amb ells s’havien refrenat.

El xèrif li va preguntar què volia dir amb això, i el Donald li va respondre que quan van conèixer els Mullhollin encara estaven en fase d’adaptació i no s’atreuen amb moltes de les fantasies que se’ls obrien al davant; no s’hi acabaven de veure. L’ús d’objectes sexuals, els canvis de rol, les dominacions i les submissions, la contenció i el furor, eren petites audàcies que els Mullhollin segurament feia anys que exercien, però que amb ells van passar per alt. El xèrif va fer cara de pòquer i el Donald va argumentar que tot passava per entendre que en el sexe la intuïció va de bracet de l’experiència.

–Funciona com qualsevol altre aspecte de la vida; com en la meua feina, per exemple. Després de vint anys fent d’advocat, en tinc prou amb una mirada panoràmica al jurat per saber quina és la millor estratègia a seguir. M’ho diuen el cos i l’instint, exactament igual que en el món de les festes *swinger*. En tens prou amb els prolegòmens per saber fins a quin punt la parella que tens al davant és experta o no.

El Donald tenia gravades al cervell imatges dels Mullhollin en posicions arriscades. A ella la recordava futejant a un home, a ell atrapat contra una paret per una parella camuflada rere unes màscares. Amb ells, en canvi, tot havia estat molt més d'anar per casa.

Li va preguntar per d'altra gent de la zona que recordés i li va dir que havien estat en moltes altres trobades des d'aleshores. Mentre s'ho rumiava, el xèrif va obrir l'iPad. Volia mostrar-li les fotografies del Facebook quan el Donald va començar a parlar de la Heather Pray de l'institut, la que havia arribat a l'institut de Jackson, provinent del de Sutter Creek, durant el tercer curs, quan els seus pares es van divorciar i va tornar al poble d'origen. La Heather rossa, punk i mig pirada novia de l'espanyol aquell, com es deia, aquell tan bo jugant a bàsquet.

—L'Alfons.

—Aquest —va dir el Donald—. A la Heather ens la trobem molt sovint. No fa ni dos mesos vam estar junts en una trobada. Continua sent un cas especial, però no tant com a l'institut. Segueix vestint una mica estrafo-lària, no té parella estable i gairebé sempre ve sola. És molt amiga d'una de les parelles que més freqüentem i a tothom li està bé que vingui sense acompanyant. Diu que la seva vida s'ha transformat radicalment en els últims anys. Ja no consumeix drogues i assegura que el sexe i el tabac són les seves úniques addiccions. Els homes només els vol per a una estona. Després, cadascú a casa seva. La Heather és estrambòtica, una mica fosca però bona gent. Fuma com un carreter i un cop al llit l'olor molesta bastant.

El xèrif l'hi va demanar el telèfon, però el Donald va assegurar que no mantenien contacte directe. Van estar mirant una bona estona el Facebook i va reconèixer una trentena de persones. El xèrif va apuntar-ne els noms i va tancar l'iPad. Es va aixecar i li va prometre que el mantindria informat.